

Ent. A-5970

SANASOPPI

"Loista, leimu juklatähti
Amiahalle Inkereille,
Anna utta uskallusta,
Voimaa horjuville!"

Joulu 1929

N:o 10-12.

II. vuosikortti

64694915x

TARTU ÜLIKOOLI
RAAMATUKOGU

Hauskkaa joulua ja
onnellista vuotta!
toivottaa Teille Sanaseppä.

Rakas joulu!

Kirjoittanut
Anni Seppänen

Rakas joulu! Sinä tulit taaskin, tulit sortuneen kamppailuvan maan keskelle, n tuojana, lohduttajana, rauhan kuuluttajana ja valon jakajana kärsivälle ihmiskunnalle... kova saiselle Inkerillekin. Oi, miten lohdullista tuntuukaan, että sinä joulu olet olemassa, että sinä kätket kaiken sen, mitä me laakson lapset suurinta kaipaamme ja ikävöimme. Ilman sinua, rakas joulu, olisimme vaivoihimme vaipuneet ja erehdyksiimme sortuneet. Ilman sinua olisi sydämemme jäätynyt ja viimeinenkin rakkauden kipinä sieltä kokonaan sammanut.

Terve, tuhannesti terve, se suuri valon juhla-rakas joulu! Joulu, juhlista parhain!... Sinuskauttasi joulun evankeliumi taasen valaa sieluunne Jeesuksen rakkauden suurta voimaa, valoa ja lämpöä. Se pehmentää kivistyneitä sydämiämme, se kohottaa ajatuksiamme korkeammalle ja luo eteemme uusia puhtaita ja kauniita näköaloja, uusia arvoja, kehottajen niitä kohden kätemme ojentamaan.

Oi, jospa me maailman lapset käsittäisimme sen aarteen suuruuden, mikä liittyy nimesi, joulu! Oi, jos meillä olisi voimaa ja koetteltua tahtoa sen aarteen omistamiseen, silloin astaisi taivas maahan, Jumalan valtakunta-aate olisi toteutunut ja koko elämämme saisi uuden, ennen tuntemattoman ihmeellisen sisällön.

Rauhan joulu! Tulit vielä luoksemme, tulit rauhan palmu kädessäsi, rauhan enkelit vieressäsi. Tulit taistelevaan maailmaan, eripuraisen ihmiskunnan keskuuteen. Rauhaasi tarjoat ihmissydämiin, sovintoa tuot kansojen välille. Oi, jospa kärsivä etsijäsydän tyyntyä voisi ja

jospa kansojen kalvat maahan vaipuisivat! Kunpa joulun enkelit rauhan merkin otsaamme piirtää saisi, valoa sydämiimme tuoda voisi ja joululämmöllä ajan ankarat, kylmyyttä puhuvat tuulet tyyntäisi....kunpa!

Rauhan joulu! Uuden uskon sinä jälleen tullessasi tuot meille, uskon ikuisesta rauhasta sieluamme sytyttää: palaan se siellä, laajetkoon ja kehittyköön, kunnes kerran loimollansa ihmislunnon kokonaan valtoaa! Silloin meillä on ikuinen ilon, valon ja rauhan joulu.....

Siunattu joulu! Suloista on sinun sanomaasi tuntea. Onnea ja siunausta sa kylvät kaikkialle. Siunausta kaipaa ihmiselämä. Ilman sitä on mainen taival synkkä ja lohduton, ilman sitä on kaikki turhaan raukeavaa.

Siunattu! Evankeliumisi siunausta meille tuomaan tulit. Sitä siellä kylvät, missä joululapsen rakkaus sydämiä valitsee, yhdistää ja lämmittää, sitä sinne annat, missä rauhan ajatukset tekoja ohjaavat ja missä lähimäisen rikosten anteeksiantamusta toteutetaan.

Rakas joulu! Sinä tulit taaskin kurjaan maailmaan suuria joululahjoja ihmiskunnalle jakaamaan. Vapahtajan suuri lahja on tarjolla jokaiselle ihmiselle. Ovatko kädet ja sydän vastaanottamassa? Siihen on vastattava kunkin omassa itsessään. Mutta jos me sitä emme osaa tehdä, niin opeta sinä joulu tänään seimessä syntyneen Lapsen kautta meitä siihen. Opetä meitä rakastamaan toisiamme, kehittä meissä hyvän tahdon ja rauhan, rakkauden ajatuksia ja ole meille siunauksen tuojana!

Rakas joulu!.... Rauhan joulu!.. Siunattu joulu!...

Rauhan, valon ja riemun juhla saapuu. Mutta saapuuko se itkevän Inkerin pirstoutuneelle, hajoitetulle, maanpalkolaisuudessa olevalle, mustihin mustihin murehin, kurjuuteen ja köyhyyteen, verikyyneläihin hukkuvalle kansalle? Ihana Inkeri sortuu. Inkerin tämän joulun yllä ovat mitä synkimmät ukkospilvet, sillä punainen pakkovalta tahtoo

pyyhkäistä koko joulupyhät kamaran kannen päältä pois ja Inkerin kalliit pyhät muuttaa arkipäiviksi....työpäiviksi Silloin kun koko sivistyneessä kristillisessä maailmassa kajahtelevat joulukellot ja kansat rientävät joulukirkkoihin, silloin punavankiloissa kalskahtelevat syyttömien inkeriläisten talonpoikien rautakahleet ja muu kansa rakoi-

tetaan arkipäiväiseen työhön. Jumalankieltäjät-kommu is- tit ja punainen radio sillä aikaa, kun kristillinen maailma laulaa joulukuusien ääressä kotona ja kirkoissa jouluvirttä, ne silloin huutavat vihan vimmassa: "Alas Kristus, sillä ei ole muuta Jumalaa kuin verinen Leegin ja koko maailman köyhälistön hirmuvalta."

Mikä törkeä ilkkuminen ja kansan pyhimpien tunteiden häpäiseminen! Kansalta on kaikki riistetty: leipä ja vapaus, uskonto, Jumala ja Kristus, ainoastaan kuolla on luvattu kiduksien ja orjan raskaiden kahleiden alla.

Ei kajahtele jouluvirret Inkerissä, ei joulukynttilät valaise inkeriläistä joulua, ei lapsukaiset saa riemua sätelevien joulukuusien ympärillä, eikä vastaanottaa joulupukin tai jouluukon lahjoja.

Ei ole joulua nyt Inkerissä. Tuo ilon ja rauhan juhla on muuttanut vasten tahtoa katkeran surun, tuiman tuskan mustaksi juhlaaksi.

Sinä Bestin Inkerin isä ja äiti, veli ja sisko sekä kiltti lapsi olet vapaa ja voit olla onnellinen. Vaikka kotisi onkin, voi olla useasti köyhä, niin sinulla sit- tenkin on o m a v a p a a k o t i ja sinulle saapuu jouluvirsineen, joulukuusineen ja muine lahjoineen rakas joulu. Kiitä joulukynttiläin valossa Kodin Auttajaa ja ole iloinen.

Sinä vapaan Bestin ja suloisin Suomen vanha ja nuori, sinä olet vieläkin onnellisempi, ole myös kiittollinen, sillä vapaa, v a p a a on Bestin ja Suomen joulu.

Ja sinä pakolaissisko ja veikko missä lienetkään, myös sinä olet onnettomudessasi onnellinen. Sinulla ei ole oma kotiasi, jalkojen alla omaa maatasi, mutta sinulle sit- tenkin saapuu v a p a a j o u l u joululahjoineen.

Inkerin paljonkärsvä kansa! Joulu saapuu sinullekin ja tuo uskoa ja uutta voimaa. Vaikka joulujuhlien viettäminen onkin sulta kielletty, niin ei Inkerin kansan sydä- mestä voi riisua joulua....jouluiloa ei edes helvetilli- nen punapakkovaltakaan. Ei!

Kestäkäämme! Säilyttäkäämme usko Hänessä, joulun Her- rassa! Varmasti kerran saapuu Inkerin joulu vapaalle In- kerille. Sesaapuu halki punasen sörön yön, saapuu armaal- le Inkerille. Katkeavat kaameat kahleet ja Inkeri on va- paa. Pyhä valo valaisee, Inkerin joulu saapuu, saapuu....

Jouluevankeliumi.

Kirjoittanut A. Hyvärinen.

"Mutta enkeli sanoi heille: "Älkää peljätkö, sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: teille on tänään Daavidin kaurungissa syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra." (Luukk. 2:10, 11.)

Nämä sanat ovat meille kaikille tutut, mutta ei sittenkään vanhentuneet. Jo lapsena kuulimme näiden sanojen johdosta saarnattavan sekä laulettavan, itsekin olemme monasti lukee Raamatusta tai Raamatun historiasta niitä, mutta siitä huolimatta ne tuntuvat meistä yhä uusilta sekä suloisilta. Tuskin koko p. Raamatusta löytyy sellaisia sanoja kuin nämä sanat ovat, sillä niissä on sisältyy jouluevankeliumi kokonaisuudessaan.

Tällä katoavaisuuden maassa ajat muuttuvat. Ei ole enää elossa niitä, joille nämä sanat ensiksi puhuttiin, monet muut sukupolvet ovat saaneet väistyä teiltä, meistäkin on moni jo aikaa sitten saanut jättää lapsuuden kuin myös nuoruuden vuodet, mutta joulutervehdyksen sisältö on vieläkin sama ja sellaisena se tulee edelleenkin pysymään. Kiitos olkoon Herralle siitä!

Tuo siunattu juhlasaarnaaja, enkeli, elää vieläkin. Saaneeko hän nykyisellekin sukupolvelle yhtä menestyksellisesti saarnata kuin Betlehemin kedolla olleille paimenille. - Onhan nykyaikana maailmassa hätää ja pelkoa, joskaan ei samassa merkityksessä kuin paimenilla oli. Nykyisen maailman ajan kohtalokas elämä, joka jatkuu jo pitempiä aikoja ja paikkapaikoin useinkin aikaan hyvinkin vakavan luonteen, on omansa meissä herättämään meissä herättämään pelkoa ja vieläpä epätoivoakin. Tällaisesta vakavasta ajasta on Herramme Jeesus ennustanut: "Ja ihmiset menehtyvät peljätessään ja odottaessaan sitä, mikä kohtaa maanpiiriä." (Luukk. 21:26) Miin- ja mekin roloiset olemme eläneet ja vieläkin osittain elämme ruheenaolevan ajanmerkeissä; ja jos vielä palautamme mieliimme rajan takana asuvat veljemme ja sisaremmet, jotka elävät siellä hyvinkin epäedullisissa olosuhteissa, niin tulemme sitäkin enemmän vakutetuiksi, että nykyisen maailman elämä oikeastaan ei olekaan muuta kuin pelkoelämää.

Sydämin, suin ja kätten töin
Toimehen kiiruhtakaamme.
Rukous nouskoon päiviin öin,
Herralta henkensä saamme.
Hätä ja tuska maailman
Suurempi on kuin luullahan
Ken tahtoo kärsivää auttaa?

Mutta on olemassa vielä niin sanottua sisällistä pelkoa, joka aiheutuu lukemattomien erehdysten sekä suorastaan lankeemusten kautta, joten sitten perkele saa aihetta ahdistukseen ihmissielua moninaisilla keinoilla, ja kun Jumalan vanhurskas lakikin vielä sanoo sanottavansa, niin tuo sisällinen pelko muuttuu sellaiseksi kuten on kirjoitettu: "Kun minä vaikenin, kuluivat minun luuni joka päiväisestä valituksestani. Sillä sillä sinuh kätesi oli yöllä ja päivällä raskas minun päälläni, niin että minun nesteeni muuttui kuin kesän helteessä" (Ps. 32:3, 4)

Jouluevankeliumissa kuulemme: "Älkää peljätkö, sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tulevakkelle kansalle: Teille on tänään Daavidin kaupungissa syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra. Kuten kaurungista hohtaa valoa sekä lämpöä koko luomakunnalle, joten koko luomakunnalle, joten koko luomakunta saa siitä itsellensä elämän, samoin hohtaa tuosta jouluevankeliumista elämää ja autuutta kaikille ihmisille, "kaikelle kansalle", enkeliä sanoja käyttäen.

Noh älä ajattele, rakas lukija, että tässä leikkiä laskeetaan; sillä eihän pelko ole mitään leikkiä, kuten kokemuskin näyttää, - niinpä sen vastineeksi ei muu kehoita kuin enkelin joulusaarna. "Sillä evankeliumi on Jumalan voima, itsekullekin uskovalle pelastukseksi", sanoo apostoli. (Room. 1:16) Katsokaamme kuinka pelottomiksi tulevat paimenet, kuultuaan Herran sanan! Kuinka he iloitsevatkaan pelvon asemesta nyt kun ovat saaneet käydä Betlehemin seimeillä. Onnelliset paimenet.

Nuo miehet ovat jo aikoja sitten saaneet muuttua maan. Me toivomme, että heidän majanmuuttonsa oli heille autuas. Mikäs sen vaikutti? Eikö se, että he uskovat joulusaarnan ja sen vaikutuksesta juoksevat seimen luo, jossa löytyvät Jeesus-lapsen, oman rakkaan Vapahtajansa. Nyt on miehillä pelko poissa ja taivaallinen ilo on täyttänyt heidän sydämensä. - Mutta nuo miehet nyt viettävät ik-

uista joulua Vapahtajansa luona taivaassa, jossa ei enää ole pelkoa eikä hätää. Monet ja monet ovat seuranneet heidän esimerkkiään saavuttaen iankaikkisen autuuden. Toivot tavasti siellä on sinunkin omaisiasi, sukulaisiasi ja tuttuja.

Kuinka sinä lukijani, suhtaudut jouluevankeliumiisi? Tahdotko olla paimenten veli ja sisar? Juoksisitko näiden miesten kera matalaan talliin kumartamalla itsesisen matalan oven kynnyksellä, vain sanotko: "En viitsiä mennä noin matalaan hökkelöön? Niin, rakkaani, koko onnesi tai onnettomuutesi riippuu siitä, miten itse menettelet. Voi kuinka hirvittävän suuri onkaan niiden joukko, jotka tässä suhteessa menettelevät toisin kuin Betlehemin paimenet!

Ah sinuss' jos ain' ilon'ois,
Enk'unhoittais sua koskaan pois!
Suo siihen apus' armosta,
Niin kiitän aina riemulla!

→ H E L S I N G I S S Ä →

Nikolain kirkossa vietettiin viimekuun 17 p:nä juhlaa Bestin Inkerin kirkon hyväksi. Tuomiorovasti, tohtori J. A. M a n n e r m a a piti voimakkaan puheen, jonka lähtökohtana oli Paavalin sanat Room. 9: 2-3. Seuraavassa muutama ote:

---Tosin kaukaisessa ajassa yksityisen ihmisen lyhyen elämänpäivän kokemuksiin verraten, mutta sittenkin aivan äskeisessä ajassa katsoen kansan elämän pituuteen, ne (inkeriläiset) olivat samaa kansaa, kuin me. Ihmiset ovat vetäneet maiden ja valtakuntien rajat meidän väliimme. Mutkansa sielu on sama, ja se elää omaa hiljaista elämäänsä maiden rajoista huolimatta. Inkerin veljet ja sisaret ovat meidän heimoveljiämme. Me ymmärrämme heidän kieltään he meidän. He tuntevat meidät heimolaisikseen, moni ikä - - - - -
vöivä ja apua odottava katse suuntautuu sieltä tänne; - - - - -
suuntautuisiko turhaan.

Mutta edelleen: He ovat meidän veljiämme, joita meidän tulee myös heidän puutteensa tähden muistaa: sekin jo it sessään on velvoittava kohta, että me, jos meillä itseällämekin on tarpeita ja puutteita, olemme kuitenkin paljossa

heitä onnellisemmassa asemassa. Mutta sen lisäksi he ovat sen arvoisia, että heitä autetaan. Eikö ole ihmeellistä, että suuren, monimiljoonaisen kaupungin lähimmillä liepeillä, niinkuin he ovat eläneet jo vuosisatoja kaksi, ovat ~~kk~~ pitäneet suomalaisen kielensä, suomalaisen kansallisuu tensa, suomalaisen sivistyksensä; ja että, vaikka suuret kaupungit ovat kuin myllynkivet siinä, että ne viskavat akanansa ympärilleen, niin he siitä huolimatta eivät ole saastuneet suurkaupungin kaikkinaisesta asustuksesta joita se ympärilleen viskaa. Kun me itse tunnemme olevamme vaaranalainen kansa, emmekö katso eräällä tavalla lo detuilla silmillä näihin heimoveljiimme, heidän sitkeyttä, heidän monessa kohdassa meitä puhtaampana elämäänsä heidän, jotka elävät sellaisissa olosuhteissa, kuin elävät? Antaahan tämä toivoa siitä, että meidän kansallisuuteemme on sittenkin Jumala pannut sellaisia voimia, jotka voivat vaikeuksien läpi mennä. He ansaitsevat meidän apuamme, he ovat meidän veljiämme, joita meidän on äyytää pittää rakkaina, ei ainoastaan säälliväisyydestä kovaosaisi kohtaan, vaan sentähden, että he ovat veljeydentunnon arvoisia.

Vielä: he eivät ole ainoastaan heimoveljiä, vaan myös uskonveljiä: Eikö sama pundistettu luterilainen usko, joka meille on kallis, ole myöskin heidän uskonsa? Eivätkö samat sielunpaimenet ole paimentaneet heitä ja meitä? Eil perustua tähän läheisempi yhteys kuin pelkästään kansallisen heimoyhteyteen sellaisenaan, joka sekin tosin on kallis. ----- Meillä on heimolaisia lähellä, ja meillä on heimolaisia, joita kohtaan meillä on oleva heimuhuolenpitoa, jotka ovat samaa uskoa kuin me. On myös niitä, joilla ei ole puhdistettua uskoa, onja vielä suorastaan rakanuudeksiakin olevia suomensukuisia. Ystävä, muistakaamme meidän tä Herran pyhiä! Kokoontukaamme kaikki ne, joilla on kiitollinen mieli itsellä Jumalaa kohtaan Hänen armostaan Jeesuksessa Kristuksessa. Kohoutukaamme huolenpitoon heimoveljistämme. Ja miten taidamme tätä heimoveljeyttä osoittaa? Eikö ensin siten, että annamme Jumalan tulen sytyttää oman sydämen, niin että itsekäs, vain omaa etua, vain omaa autuaaksi tulemistä ajatteleva mieli väistyy ja heräjä kantamaan todellista heimohuolta, joka on Jumalan kansan kallis yhteisömaisuus.

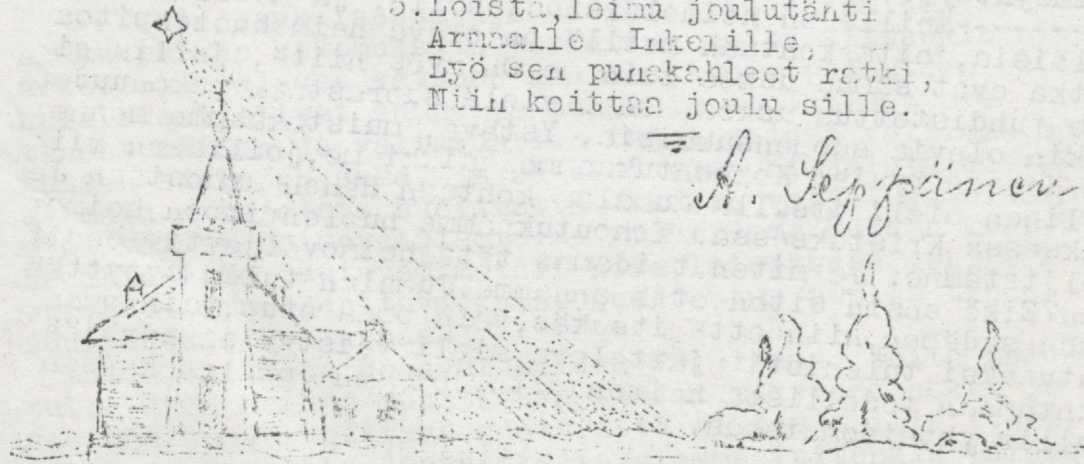
Mutta edelleen. Olkaamme esirukoilijoita oman heimon-
me puolesta, Suomen laajan heimon: inkeriläisten, virolais-
ten, madjaarien ja myös niiden monien heimosukulaisten puo-
lesta, jotka vielä ilman luterilaista uskoa, jopa ilman
kristillisyyden valoaakin meistä kauempana idässä ovat.

----- Jumala on voimallinen tekemään sen, että myös nelah-
jat, jotka Hän on Suomen heimon istuttanut, tulevat siu-
naukseksi Hänen valtakunnalleen. Ja siihen suureen jouk-
koon, joka kerran on kokoontuva kaikista sukukunnista ja
kielistä ja kansoista, tulee myös Suomen suvusta paljon
niitä, jotka ovat vaatteensa pesseet ja Karitsan veressä
valaisseet. Amen. == == == == == == == == == == == == == ==

Joulutähdelle

1. Loista, leimu junlatähti Anahalle Inkerille, Anna uutta uskallusta, Voimaa horjuville!	3. Missä sydämykseni Sammuneiksi saivat, Sytytät ne, viihdä nyöskiin Kärsimykset, vaivat.
2. Loista, leimu junlatähti Sinne lohdutusta, Missä narkaan värjon heitti Murhe, musta raskas, musta.	4. Ohjaa luokse olkikehdon Joulu - aartehelle! Tähdön elämäni hehdon Antaa kansallemme.
5. Loista, leimu joulutähti Armaalle Inkerille, Lyö sen punakahleet ratki, Niin koittaa joulu sille.	

A. Seppänen

40 VUOTTA

Sytti t.v. joulukuun 8 p:nä opettaja Antti S E P P Ä NEN
Kukapa ei tuntisi tuota Antti S e p p ä s t ä, tulisi-
näistä Inkerin miestä, lahjakasta puhujaa! Meillä Eestin
Inkerissä hän on kunnioitettu, kansamielenä rakastettu ja
Inkeriläisyyden vihamiesten piireissä vihattu sekä pelätty
A. Seppäsen merkitys ei ole ollut mitätöntä, ja uskallan
luottavasti sanoa, hänen merkityksensä tulevaisuudessa
ei muodostua, erittäin Länsi-Inkerille, äärettömästi suu-
aksi.

A. Seppänen on syntynyt joulukuun 8 p:nä v. 1889 Konnun
kylässä, Kosenkinan seurakunnassa. Hänen vanhempiensa olivat
tavallisia talonpoikia, joilla paitsi köyhyyttä oli kanna-
vana suuri velkakasa, mutta huolimatta siitä he tiesi-
vät mikä merkitys on sivistyksellä ja tiedolla ja niinpä
Antti-poika pääsi Hakajan (Lähteemäen) kansakouluun. Juuri
sitä ensimmäisiä oppivuotia lukee A.S. vielä nytkin par-
simerkiksi, sillä hänen opettajanaan oli hyvin tunnettu, pa-
laisena Eestissä silmänsä ummistanut lukkari K. T. h a l u s
vainaja-lukkari luultavasti antoikin pojalle oikean in-
keriläisen hengen alkukasvun ja äidinkielistä alkuopetust-
ta. Kansakoulusta A.S. pääsi Narvan kaupungin kouluun-po-
sta piti tulemaan jonkunlainen kanslia-tai kunnan kirju-
-Mutta kun mainittu koulu oli päätetty, tahtoi poika it-
ratkaista kysymyksen: "mikä mies minusta tulee?" Jo lap-
suvuosista poika harrasti äidinkielistä kirjallisuutta,
lo on tuli "Neva"-lehti. Sitä lehteä A.S. luki monesti o-
sta loppuun 2-3kertaa ja hiukan lyöhemmin kirjoitteli jo
hdelle kotipaikan uutisia. Tällöin kyysyi myös päätös: mi-
sta täytyy tulla kansanopettaja. Ja niinpä poika harras-
omenkielistä opetusta, saa viimeisen voitelman Inkerin rei-
lusepostoli op. A. Halssoselta, suorittaa Pietarissa opet-
tätutkinnot ja kansakoulunopettaja. 3 vuotta toini opet-
tana Kurkulassa ja Viipissä. Huolimatta venäläistytännis-
liitikkasta ajaa innokkaasti Inkerin asiaa, jonka tähden ni-
toitettu siirtymään paikkakunnaltaan pois. A.S. joutuu Pie-
tiin kauppakonttorin kirjuuriksi. Siellä hän otti osaa
nolaisten seurojen toimintaan. On raittiusscuroja Alku Joh-
nunan jäsenenä ja sihteerinä sekä toini yleisinkertai-
sää valistusscuroissa "Sihtu" sihteerinä.

Venäjän helmikuun vallankumous luo uusia mahdollisuuksia ja A. Seppänen kiiruhtaa kotipitäjään kansansa lapsia opettamaan ja kasvattamaan. Toimii toista vuotta Kaipaan kansakoulussa, on Narvan kunnan "upravassa" sekä kunnan lasten ruokalaiden johtaja.

Inkerin vapaussodan aikana A.S. kuului Länsi-Inkerin toimikuntaan ja kun v. 1919 Inkerin joukot peräytyivät, joukko A. Seppänenkin veljeskansan Eestin turviin-pakolaisiksi. Pakolaiselämä on kirjavaa ja sisältörikasta. Alussa A.S. toimi Viron maakunnassa Võsu'lla kansakoulunopettajana, siirtyy keski-Eestiin Vitjärveen ja joutuu Soomevereen, jossa toimii 6-si luokkaisen kansakoulun johtajana nyt jo kuudetta vuotta. Soomeveressä kohtaa A.S. elämänkumppaninsa ja v. 1928 syysk. 2p:nä astuu eestiläisen opettajataran neiti Anna Anveltin kanssa avioliittoon. Mainittakoon vielä, että A.S. on suojeluskunnan propagandapäällikkönä ja esiintyy aina Eestin opettaja kongresseilla inkeriläisenä. Lukenematonta ovat ne puheet ja kirjoitukset eestiläisiin suomalaisiin sanomalehtiin, jotka on Seppänen esittänyt Inkerin asian tunnetuksi tekemiseksi.

Kun ilmestyi "Sanaseppä", ei esiintynyt A.S., kuten jotkut täkäläiset "intelegenssi" miehet, herrat opettajat ja johtajat, kärejä jutuilla ja uhkauksilla, vaan kiiruhti ilmoittamaan: "Olen "Sanaseppän" ensimäinen lukija ja tilaaja." Mutta se oli puuttellisesti sanottu, sillä A.S:stä tuli ensimäinen "Sanaseppän" avustaja.

Sanotaan, että sydänestä lähteneet sanat tunkeutuvat sydämiin ja herättävät sydämiä. Toikkoon samaa työtä Antti Seppänen sanat, ne herättäkö Inkerin nuorisoa sekä pimeydessä ja tietämättömyydessä nukkuvia kansaa.

Jalo, kunnias Inkerin mies, paljon onnea ja vuosia sulle, samaa intoa, tulta ja voimaa kauaksi, kauaksi!... L.R.

A M I R A A L I J O H. P I T K A, innokkain -
piä Inkerin asian kannattajia eestiläisten joukossa, mies, joka ei kadottanut uskoa Inkerin tulevaisuuteen silloin -
kaan kun vapaustaistelu oli jo menetty, siirtyi muutama
vuosi sitten Amerikkaan. Nyt hän kunninkin on päättänyt pa-
takaisin kotimaahansa. Eestin valtion puolesta myöntäään
hänille eläke.

Olemaan ensimäisiä lausumaan hänelle: "Tere tulemast!"

"VIEL' ELÄÄ POJISS' ISÄIN HENKI"

Lauttakylän kansanopistolla opiskeleva 15-vuotias
Robert R o i j o kirjoittaa n.m.:

"Joulu lähenee. Tällä valmistaudutaan sen vastaanottoon
mutta minä ajattelen, minä määän on Joulu Inkerissä. Eteen -
ni avautuu synkkä, murhekuva ja se kohoittaa, pakottaa mi -
nuu työhön, se ikäänkuin puhuisi: "sinä pieni ja nuori poi -
ka, tiedä mikä on sinun tehtäväsi, tiedä miksi olet synty -
nyt, uhraa omat parhaimmat voimasi ja, jos tarvitaan, oma
nuori elämäsi ja veresi oman kansan puolesta. Uhraa kaikki
sille kansalle, jota on tahdottu hukuttaa, mutta, joka ei
s a a hukkaa. - - -"

Jouluna valmistaudutaan vastaanottamaan u u t t a vuot -
ta. Minä tahdon, että se todellakin olisi u u s i ja alpi -
tan sen siinä uskossa, että kerran on koittava aamu, jol -
loin on vapaa oma kansani, jolloin siniristi-keltainen lip -
pu mahtavasti liehuu v a p a a s s a Inkerissä, jolloin
Eestin Inkerin kansa on yksimielistä, vapaata ryssäläises -
tä saastasta, jolloin sen jokainen lapsikin tietää, että hän
kuuluu mainehikkaan, sitkeään suomalaisen katujaisen kan -
saan.

Toivon teille kaikille, sukulaisille, opettajilleni, kou -
lu- ja leikkiveroilleni HAUSKAA JOULUA JA ONNELLISTA UUT -
TA VUOTTA!"

Mielihyvällä ammanne tälle kirjeelle tilan ja olenne ää -
rettömästi onnellisia tiedosta: "viel' elää pojiss' isäin
henki." Jatkoa vain!

Aivan viimeaikana sainne tietää, että Kallivierestä Al -
bert S ä k k i on opiskelemassa Kunnan kansanopistossa.
Poika on siellä olleihinsa hyvin tyytyväinen, oppiainet hy -
vin mielenkiintoisia, niiden jokossa raittiusopetustakin;
Opistossa oppinaksua ei ole, mutta asuntevalo-lämmitys- ja
ruokahintana on 21 kruunua kuukaudessa. On huomautettava,
että A. Säkki on läpikäynyt korkeamman 8-luokkaisen alkeis -
koulun, on opinhaluinen ja lahjakas poika, niin että Ees -
tin Inkerillä on mahdollisuus saada itselleen hyvin pätevä
työntekijä eestiläisestä oppilaitoksesta. Näin siis kahden
heimokansan yhdysside tulee vain lujemmaksi ja lujemmaksi.

JOKOHAN L REIJO VANKILLAAN ?

P. Senjkinan syytös "Sanaseppää" vastaan oli Rakvere - Paiden Yläsovinto-oikeudessa tänään kuun 5P:nä käsittelyn alaisena. Koko juttu muodostui mielenkiintoiseksi kuin marvelaiselle yleisölle niin myös tuomareille itselleen, siinä kun ensinäistä kertaa käräjapöydän edessä törmäsivät yhteen nuori kasvaava inkeriläisyys ja vanha mätänövä venäläisyys. Ja oli siinä tulta! L. Reijo lie tuskiinpa koskaan ennen "kiehanut" niin kovasti ryssävihassa kuin silloin tuomarion edessä. Hän säälittävästi venäläis - mielisten vehkeilyt ja temput toi esille, paljasti P. Senjkinan toiminnan ja merkityksen. Tänään lisäksi tuomarit tietämättömistä syistä syventyivät entisen vallanvaimon S. P. a j u n asiaan. Kuten muistetaan, S. Paju GPU - un agentina pakeni Venäjään ja tämä juttu meidän Paavo Petrovitshalle ei ole oikein mielenperäistä. Hän kierteli ja kaarteli yhtä liukkaasti kuin aitoryssä. Tänään lisäksi, Paavo - paran onneksi, Reijo teki erään muotopuolisen virheen, joka sai aikaan sen, että Sovinto-oikeuden päätös pitkäaikaisen pohdinnan jälkeen kuului näin: "Sanaseppän vastaanava Leander Reijo saa rangaistukseksi 1 päivän arestia, 1 kruunun sakkoa j. n. c. Tähän päätökseen Reijo ei ollut tyytyväinen ja päätti antaa asian Kohtalokat' in ratkaistavaksi.

On ehkäpä paikallaan huomauttaa kuinka "protsessin" jälkeen väkijoukosta tunkeutui esille eräs eestiläinen, tarttui Reijon käteen ja sanoi: "õige, õige, olote vahva mees!" järjestäjä poliisi taas taputti veljellisesti "Ingeri mehe" olkapäähän ja innostuneena vakutti: "niisugused isamaalased peaksime kõik olema!" Eräs tuomareista taas kiiruhti selostamaan erään soikan laininlyönnistä ja antamaan neuvon onneksien lähettämiseksi Kohtu Palat' iin.

Tänään jätti erikoisesti hyvän vaikutuksen ja puolestaan tapanen, että Eestin kansa voi ymmärtää inkeriläisen, ja hänen tovereilleen kohtalokkaksi - eiköhän tämä ole venäläisyyden loppulauluksi Eestin Inkerissä? Vai mitä, Petrovitš?

kysyy Leanteri.

"Sanaseppää" Julkaisija Inkeri-Seura, toimituksen osalliset
Vastavaa: L. Reijo. Kirjasto, Kalliviere
Eestin inkeriläisten äänitorvi [1929, XII] ug. Kullankylä.

Loppusana
Tällä joulukuun 10 p. "Sanaseppä" päättää vuoden 1929 työn. Sanoa mitä se on saanut aikaan, on liian vaikeata, sillä Sanaseppän tehtävänä on ennenkaikkea HERÄTÄÄ SYDÄMIÄ, LOYTÄÄ YSTÄVIÄ. Ja missä on herätystä, missä on löytynyt ystävä, tietää paremmin lukija itse. Voihan olla niinkin, että vasta vuosien kuluttua joku löytää pölysen, vanhan "Sanaseppän" ja käy sitä lukemaan. Sen sanat tukeutuvat rintaan, erittäin onnettoman Inkerin kansan lap- sen rintaan ja sydämeen jo siksikin, että ne ovat kotaisia inkeriläisestä majasta, natalasta, olkikattoisesta, vain tuollaisesta, jossa sen väki on itkenyt onan maansa ja kansansa elämää, kurjuutta onnettomuutta, on taistellut ja kärsinyt, tuntenut kipua ja tuskaa, nähnyt nälkää ja puutetta, tehnyt työtä yöstä päivää, saanut osakseen häväistystä ja pilkkaa, on ollut vainon ja kiusan alaisena, mutta sitten -kin on uskaltanut UMEKSIA, TOIVOA JA RUKOILLA parempaa, loisaampaa, onnellisempaa tulevaisuutta tuollaisille Inkerimiehille kodeille, omalle kansalle, armealle Inkerille. Kun- den, lapioiden takana vanhoissa kuluneissa vaatteissa; kar- keakasisinä se on tarttunut kirjaan, yhtynyt, liittynyt - muodostanut "INKERI-SEURAN", haaranut kynän - synnyttänyt "SANASEPPÄN".

Ja nyt, eiköhän "Sanaseppä" ole jokaisen oma, ja eikö - hän jokainen kuulu "Sanaseppälle"? Tompaudu siis lähemmäksi "Sanaseppää", olä yhdessä sen kanssa kaikki ilot, riemut ja murheet, olä yhtä henkeä ja yhtä ruunista, yhdessä jätä tämä vuosi ja yhdessä aloita u u s i - 1930.

Näkemisiin Sanaseppä

SANASEPPÄ ilmestyy vuonna 1930 16-numeroina
se maksaa Eestin Inkerissä vain 50 senttiä.
tilata saa Kallivieren postiaagentuurin kautta